Skal D. K. have et Emblem!

Til Medlemmerne!

Som man vil vide, blev det vedtaget paa Mødet i Rønne 1913, at D. K. skulde arbejde paa at faa sig anskaffet et Emblem.

Der blev nedsat et Udvalg, og Resultatet af dettes Arbejde foreligger nu som Forslag til et Emblem, af hvilket ovenstaaende er et Udkast. Det foreslaas udført i Bronce, Kanten belagt med grøn Emaille, hvor Navn og Aarstal fremtræder i Broncebogstaver. Emblemet bliver udstyret med Broschenaal, og Prisen bliver *Kr. 1,00* for Stykket.

Man har fra forskellige Sider anmodet om, at Emblemet maatte være færdig til *„Det 2. Nordiske Kvindesagsmøde"*, som Landsforeningen Dansk Kvindesamfund lader afholde i København den 10. og 11. Juni 1914, men for at dette kan blive Tilfældet maa mindst 1/4 af Medlemmerne i hver af D. K.s Kredse inden 30. April hos vedkommende Kredsformand tegne sig som Køber af Emblemet. Hvis dette gøres, kan Emblemet skaffes til Veje til den nævnte Tid og til den nævnte Pris. Der er udsendt Forretningsskrivelse om denne Sag til Formændene, der bedes gøre deres til at fremme den.

Naar Foreninger og Samfund af enhver Art altid haster med at anskaffe sig et Emblem, er det, fordi dette Agitationsmiddel har staaet sin Prøve og vist sig at være baade en frugtbringende og en stilfærdig Maade til at faa Tanker og Idéer spredt og drøftede. Enhver, der har baaret Emblem, véd, hvor let det giver Anledning til de Samtaler paa Tomandshaand, der ofte virker langt mere end f. Eks. en glødende Agitationstale ved et større Møde, hvor Udveksling af Tanker og Vekselvirkning i direkte Forstand er udelukket.

Dansk Kvindesamfund skulde blive 42 Aar gammel, inden man tænkte paa at give det denne Form for Agitation i Hænde, men den tiltrænges ganske vist ogsaa nu mere end nogen Sinde. — Den Nyskabelse af danske Vælgere, som foregaar i Øjeblikket, maner hvert menigt Medlem af D. K. til at benytte ethvert tænkeligt Agitationsmiddel for at faa saa mange som muligt af disse Vælgere til at gøre sig klart, hvad det er, de gaar ind til, og hvad Kvindesags-Historien her i Landet kan lære dem til Støtte i det Arbejde, der venter dem. Netop naar Kvinderne staar som politiske Vælgere, vil „Tomands-Samtaler" blive i højeste Grad tiltrængte, og mangen ny Vælger, der — naturligt nok — maa staa uvidende og vaklende overfor de mange nye Spørgsmaal — vil i en saadan Samtale med et erfarent Medlem af D. Kv. kunne faa Svar paa meget, som hun maaske ikke vil spørge andre om.

D. K. forbereder i denne Tid en tættere Sammentømring af sin Organisation — netop med det kommende Ansvar for Øje. — Det overvejer altsaa ogsaa Anskaffelsen af et Emblem! — Begge Dele er et Bevis for, at det aldeles ikke omgaas med „Opløsnings-Tanker", men helt selvfølgelig forstaar, *at dets Tilværelse har aldrig været saa paakrævet som netop i disse Tider og et godt Stykke ind i Fremtiden.*

Da Emblemet fremstilles paa de bedste danske Værksteder, kan man være vis paa at faa en smuk Brosche, som alle D. K.s Medlemmer kan være glade for at bære. Især vil Emblemet tage sig godt ud som en Afslutning paa det hvide Skjold med røde Baand, som nu i flere Aar har været Kendemærket paa vore Tillidsmænd til Fællesmøderne.

Det ligger altsaa nu i *Medlemmernes Hænder* om et saadant Emblem skal anskaffes, og om vi skal kunne smykke os med det allerede til Sommer, naar svenske, norske, finske og islandske Kvinder stævner til det af Dansk Kvindesamfund indkaldte nordiske Kvindesagsmøde.

De smaa Sko.

Det er tomt, det gamle Hus,
alle Børnene er borte,
og det staar med stængte Porte
i vemodigt Poppelsus.

Engang var her Liv og Støj,
Sol og Kvidder fyldte Huset,
Børneflokken over Gruset,
som en Spurveskare fløj.

Men den Tid er længst forbi, —
Børnene greb Stav og Værge,
spredtes over alle Bjærge,
fulgte hver sin Skæbnes Sti.

Det er dødt, det gamle Hus, —
vissent Løv om Havens Laage,
svunden Tid i alle Kroge,
— Minders, Minders sagte Sus.

— Her i Gangen var det jo
Døren altid vilde smække,
og her stod hver Kvæld i Række
tolv smaa slidte Børnesko —

Hver sit Præg, hver sin Profil
af de travle Fødders Stampen,
Trippetrin, forsoren Trampen
og mangfoldig vimse Il.

Et Geled af trætte Sko,
som Soldater, der holdt Hvile, —
og man standsed, maatte smile,
tog hver enkelt op og lo. —

Traadte er de Børnesko.
To kun ligger varligt gemte,
hans, den lille aldrig glemte,
som gled over Dødens Bro.

Gemte som en Moders Skat
med en Vedbend fra hans Baare,
duggede af tunge Taarer
i en bitter snekold Nat.

Børnene gaar ud paa Jord,
vandrer hver sin Skæbnes Veje,
har dog hver sit Barneleje
redt i Hjærtet hos sin Mor.

Har dog hver et fredet Sted
fjernt fra alle skarpe Vinde,
og som *Børn* de bor derinde
i en Sol af Kærlighed.

De gaar bort fra hendes Skød
for som voksen Mand og Kvinde
hver paa egen Vis at finde
Vejen mellem Liv og Død —

Men som hendes egne smaa
altid lever de i Mindet, —
blødt og tyst i Modersindet
altid deres Vugger gaa.

Legende i Barnesko
bor de i hvert Pulsslags Varme,
og med dem i sine Arme
gaar hun over Dødens Bro.

Christ. Møller.